

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Prenumerationspris:	
Postarvodet	oberäknadt.
Helt år . . .	kr. 4:—
Tre kvarts år . . .	3:—
Halft år . . .	2:—
Ett kvarts år . . .	1:—

FREDAGEN.

Annonspris:	
pr petitrad	
för en gång	15 öre
för minst 5 g.	10 "

Göteborg, Joh. Lundéns Bok- & Accidenstryckeri, 1892.

UTGIFVARE:
CARL ALB. NORDGREN.

Fredagen den 1 April 1892.

Redaktion och Expedition:
Magasinsgatan 7, Göteborg.

Sven Börjesson.

Fin de siècle-fången, vice konsuln af Rosenberg.

Fabulösa rykten cirkulera i Göteborg om förre "konsuln" Sven Börjessons förmåner inom fängelset. Sålunda berättas, att han om aftonen och långt in på nätterna får i fängelsedirektörens våning tillsammans med forna affärsvänner vid spelbordet dricka sina regelbundna toddar, med mera dylikt.

Vi beslöto oss för att på ort och ställe infinna oss, för att utleta hvad som var sanning af ryktena. Vi ringde på fängelseporten. Vi blefvo insläppta och läto anmäla oss för bevakningsbefälhafvaren, herr Falk. (En gammal bekant, förrästen mycket hyggelig karl.)

Vi hade icke haft vår fot inom fängelsets tröskel sedan förre vänneren Pär Erikssons tid.

Befälhafvaren kom och var glad att återse oss. Vi begärde tillåtelse att intervjua Sven Börjesson. Omöjligt! Vi frågade hur han såg ut, hur han hade möbleradt, hur han klädde sig, hvad han åt, hvad han drack och hur han tröfdes m. m. och på hvarje fråga hade den snälle herr Falk ett svar, men — ett otillfredstillande.

Så mycket fingo vi dock veta, att Börjesson mädde efter omständigheterna väl, något tryckt af "fängelse-luften", klädde sig efter Josephis modejournal, åt efter en af stadens finare restauranterns matsedel tre gånger om da'n, drack enligt fängsvårdsstyrelsens recept plus ett litet konjaksrecept af doktor Carlander om en butelj fyra-stjernigt pr. dag — för helsans skull. (Det senaste fingo vi veta af tecknaren.) Och möbleradt hade han med Brysselmatte etc. etc. —

Men vi voro ej nöjda, ty allmänheten fordrade att lå veta mera. Och vi ackorderade med en tecknare att töra oljud, låta döma sig till böter samt genast med

fängelse aftjena dem för att på så sätt lå ett öga på "vice konsuln af Rosenberg" och mot hederlig veder-gällning rita af honom. Sagdt och gjordt! Affären var klar och vi fingo innan veckans utgång vidstående teckning af "fin de siècle-fången" Sven Börjesson, men med den reservation, att den icke kunnat blifva annat än "figurig".

Och allmänheten måste vara belåten med vårt tillmötesgående.

Det återstår oss nu att upplysa, att alla som blifva dömda till enkelt fängelse tillåtas få samma förmåner som Sven Börjesson, n. b. om man har pengar, under-tagandes konjakken, ty den är beroende på läkarens goda hjerta. Sålunda spelar penningen afven inom fängelset hufvudrolen. Alltjemt penningen!

Det är ganska genomskinligt, att de, som räfsat i-hop förordningarne för fängelsetångarne, hafva tänkt sig möjligheten af att sjelfva få det oangenäma nöjet att krypa in på några månader och just därför visligen fogat sådana kryphål att de endast behöfde riskera friheten. Hvarför då inte lika gärna låta vakta sig i hemmet? Nej, man skulle då inte kunna så finurligt hyckla "likhet inför lagen".

Vi vilja härmed fastslå det faktum, att fängelset är ett *straff* för den felande underklassen, som saknar pengar, men blott ett *sken* af rättvisa för den brottsliga öfverklassen, som disponerar kapitalet.

Samt slutligen: Huru skulle samhället med alla sina öfriga variationer af "fin de siècle" te sig utan att hafva på hvarje fängelse minst en "fin de siècle-fånge"?

Nygis.

OBS! Lindemans-kupletten från Varieté du Boulevard å nästa sida!

W. 57
36

Bror Lindeman.

(För att stå en stor del vännar af Varieté du Boulevard och hr Zetterholm till tjänst hafva vi på fleres begäran refererat dessa omtyckta kupletter.)

En förbaskadt kostlig sälle
 Är min vän, bror Lindeman,
 Han begagnar hvart tillfälle
 Då en kyss förtjenas kan.
 Ser han blott en vacker flicka,
 Vips han löper henne fast
 Och hans hjerta börjar picka
 Och han stjal en kyss med hast.
 Det gör honom just detsamma
 Huru täck hans sköna är —
 Vör' hon ock den ledes mamma,
 Tror jag dock han blefve kär!
 ∴ Lindeman, Lindeman,
 Tror du att sådant der går an? ∴
 Sluta med de der geschäften,
 Ty det kommer surt nog efter.
 Lindeman, Lindeman,
 Tro ej att sådant der går an.

Riktigt som jag profeterat
 Han sitt mått fullrågad fick.
 När en gång vi promenerat,
 En blondin förbi oss gick
 I den huldans mörka trappa
 Smög min vän med flink vigör.
 Plötsligt skreks det: "hjelp mig, pappa!"
 Och ett klatsch, klatsch, klatsch jag hör.
 Ut från dörr'n flög en cylinder,
 Efter den bror Lindeman,
 Som nu vunnit svullna kinder
 Och förlorat här! — en tand.
 ∴ Lindeman, Lindeman, etc. ∴

Allt skull' dock ha verkat föga,
 Om det varit mörkt och skumt,
 Men så mångt girigt öga
 Stod på lur — fy f—n så dumt!
 Ty män har så svårt att tiga
 Då det gäller en skandal,
 Då bli läpparne så viga,
 Då blir tungan riktigt hal.
 Hvem kan måla vår förfäran
 På hotellet, då vi hör'
 Table d'höten till vår ära
 Stämma upp i sorglig kör:
 ∴ Lindeman, Lindeman, etc. ∴

Mitt och Ditt.

(Fritt efter tyskan af Fidel.)

Fort och lätt flyta dessa ord från läpparne, för det första för deras korthets skull, som gör att man ej behöfver bita sig i tungan och för det andra, emedan dessa ord äro mera i användning än alla andra. Öfverallt får man höra talas om "mitt och ditt och ditt och mitt". Från barnets läppar flyta dessa ord innan det förmår säga något annat. Det är därför icke underligt att folk i allmänhet icke reflekterar öfver uttryckets räckvidd, betydelse och inflytande på det samhälliga lifvet. Man frågar sig sällan om de saker som man redan från barndomen är vand att se. Endast en Newton frågar, hvarför äpplet faller från trädet och icke tvärtom, sedan man sett detta fenomen tusentals

gånger. Blott få göra sig reda för betydelsen af "mitt och ditt" och i de flesta hjernor härskar det egyptiska mörkret, hvad denna sak beträffar.

Sedan egendomen infördes i samhället, är detta egentligen icke längre något samhälle; uttrycket, den tomma frasen blott, är kvar, ty hvad mena vi med samhälle? En förening af menniskor, hvilka lefva och arbeta gemensamt samt ömsesidigt understödja hvarandra. Men ingalunda kan man anse en sådan samling af menniskor för ett samhälle, der dessa ömsesidigt bedraga och ödelägga hvarandra. Sedan "mitt och ditt" uppkom, är menniskan slaf under egennyttan och funderar blott på huru hon med alla medel, äfven de förfärligaste, skall kunna bereda mera mark för sin bottenlösa sjelfvisshet. Ju mer hon eger, ju mer vill hon ega.

I detta afseende är menniskan grymmare än ett rofdjur, ty detta dödar andra, endast då det är hungriigt. Menniskan deremot är aldrig mätt. När man betraktar dessa menniskor i sin förvärfsjagt, då måste man medgifva, att de äro narrar. Ty hvad skall man tänka om den, som fått i sitt hufvud, att han för sin personliga del behöfver tusen rockar, femtusen hattar och tiotusen par skor. Rätta benämningen på en sådan person är narr och hans rätta plats dårhuset.

De äro farliga narrar, som genom sin anhopning af kapital, som ligger utan nytta för dem, orsaka att millioner menniskolif gå till botten. Nitio procent af menskligheten lider brist på det nödvändigaste och försmäkta, framsläpande ett eländigt lif, blott därför att dessa vansinniga parasiter hafva beröfvat dem frukten af deras arbete.

Blicka på denna magra, trasiga krympling, som, stelad af köld, darrande framräcker sin hand efter en almosa. Tro ej att denne man föddes ofärdig eller i all sin tid bettlat, han var i sin ungdoms blomma stark, kraftig och tull af hopp, men den obevekliga tiggarsafven har förintat hans skönaste förhoppningar. Derigenom att hans ungdomsår framsläpades i nöd och bekymmer för de dagliga behotven, försvunno tidigt hans krafter, då han af arbetsgitvaren utkastades på gatan. Nu tigger han några ören under det de tusental kronor, han arbetat ihop, af hans arbetsköpare förlösas på paradhästar, lyxhundar, diamanter och öfver hufvud på allt sådant som en vanvettig fantasi kan uttänka.

Först kl. 12 på natten börjar lifvet på en del af våra bakgator, och om ni då passerar der förbi, skall ni möta en del gräsliga figurer, som göra ett mera djuriskt än menskligt intryck på er. Unga kvinnor, som, för att kunna lefva, utbjuda sin kropp och sin dygd för en spottstyfver, män i hvilkas anleten de vildaste utsväfningar afspegla sig, träffas här.

Och all denna förbannelse har sin innersta orsak i "mitt och ditt".

En snöplig politisk sortie. Våra representanter — d. v. s. Göteborgs penningematadorers — i riksdagen ha vi sällan anledning att yttra oss om, ty under debatterna, isynnerhet de viktigare, öppna de icke sin mun, åtminstone ej för att tala och under voterinngarne glömma de sig kvar på klubblokalen, just då deras röst kanske kan inverka afgörande på utgången.

En sådan glömska — en ödets ironi — är det som i dag ger oss anledning att något orda om en af gubbarne på göteborgsbänken. Rektorn och styrelseledamoten i Majornas pantlånaktiebolag, C. F. Winkrans, deltog nemligen icke, oaktadt ifrig frihandlare och vald af Handelstidningens politiska kotteri, i den mäkt betydelsefulla omröstningen ifråga om tullnedsättningar å lifsförnödenheter. Elaka och spydiga tungor ha velat

veta att rektorn i stället satt inne vid brädspelet, men det är naturligtvis endast förtal, ty en dementi af honom sjelf i hans lif- och husorgan upplyser oss om, att det berodde på en oförklarlig distraktion.

Vi erinra oss ännu lifligt med hvilken hänförelse hr Winkrans vid demonstrationen å Latinläroverket i höstas talade om frihandels företräden och tullarnes hem-ska orättvisa och då vi nu få kunskap om den tragiska glömskan, finna vi detta vara en sällsam ödets skickelse, som framkallar både ömkan och löje. Och slutet sedan, hvilken sorglustig, pjaltigt dum afsägelse. Liksom valmännen skulle vara nog ensaldiga att flera gånger lemna sina röster åt den som mera bekymrar sig om egen bekvämlighet än det allmännas och särskildt handels intressen. Den genom afsägelsen bibehållna äran är sannerligen föga afundsvärd.

Tur i spel har protektionisthöfdingen Liss Olof Larsson, som häromdagen drog ett nummer på riksdagslotteriet, hvilket åter förskaffade honom en sinekur som bankofullmäktig — kanske på lifstid; ty en del tidningar ur de båda handelspolitiska lägren anse nu, på helt olika grunder, att lotteriet, i detta, som i alla andra fall, bör förbjudas.

"Tur i spel och otur i kärlek" har här sin fulla tillämpning. Om länge Liss fått en väl aflönad syssla, så inte har han dermed vunnit folkets kärlek, utan snarare ett ännu mera glödande hat af svenska folkets stora massa.

Det kungliga komitéeländet utvecklar sig alltjemt. Senast har en "karbinkomité" utnämnts för framställande af förslag om liten kaliber.

"Lagom prygel är bäst" jollrar gamla mögliga "Förposten" i sitt senaste nummer med anledning af förslaget i riksdagen om prygelstraffets afskaffande inom fängelserna. Redaktionen, som med detta råa yttrande förråder sin rudis på folklighet och humanitet, önska vi måtte få sin vishetsregel "lagom prygel är bäst" tillämpad på egen rygg.

August Palm har i dagarne fått ut ett nummer af sin folkvilja, men vi vi beklaga att han slagit sig i slangen med *den* boktryckarea. Blef Palm inte fullständigt renskrapad vid "Socialdemokraten", har han nu all utsigt att kunna bli det. Men det är nu, en gång så, att nöden har ingen lag.

Söderhamnslotteriet, sorgligt i åminnelse sedan utställningen härstädes sistlidne sommar, spökar ännu i tidningarnes spalter. Den värda trio, som tillställde humbugen bakom välgörenhetens mask, lär nu komma att åtalas inför domstol för det de genom hvarjehanda knep undandragit sig den utlofvade revisionen och gifvan af 10,000 kr. till Röda Korsets sjukhem i Stockholm.

Som vi minnas gjorde de stora, anständiga tidningarne reklam för skojet. En varning till allmänheten att icke förlita sig på, hvad dessa tidningar berömma, då de fått annons som betalas bra.

Hjalmar Wernberg "Sveriges populäraste nykterhetstalare" höll i torsdags och lördags föredrag härstädes. Båda föredragen voro fåtaligt besökte, något som ju var att vänta, då vederbörande icke haft förstånd att sända annons om desamma till "Fredagen".

Vårtecken. Källarmästare S. Svandfeldt har i dag öppnat Trädgårdsföreningens konsertsalong och restaurang för allmänheten. Musiken i salongen kommer under april och maj månader att utföras af det berömda Kuhlauska kapellet.

"Studenter och arbetare" är namnet på en förening som stiftades härstädes förliden vecka af ett 30-tal personer. Föreningens program är, att genom

kamratligt umgänge utan alla skrankor, samt öfverläggningar under full yttrandefrihet, verka för fördomars och okunnighets försvinnande och kunskaps spridande till samhällets bredare lager.

Vi helsa den nya föreningen välkommen, som medkämpe för upplysning och menniskorätt.]

"Kommunfest" hade socialisterna i söndags i Arbetareföreningens lilla sal. Som talare uppträdde hrr Sterky och Janhekt. Den förstnämde talade öfver ämnet: "Den blodiga majveckan". Hr Janhekt deremot hade föredragit att tala öfver ämnet: "Maj — revolutionsmånad"?!]

Vi sätta här fråge- och utropstecken, ty som framgick af artikeln "Marsminnen" i förra numret af "Fredagen", är det mars som kan ha de största anspråken på att kallas "revolutionsmånad".

Festen var besökt af endast omkring 150 personer.

En revolutionär tidning som å stadens affischtaflor med stora röda plakat annonserat sin födelse förskräckte så stadens fredliga innebyggare, att de röda plakaten snart blefvo öfverklustrade med stora blå gula testaffischer. Var det en händelse, så var det en grym ödets ironi. Men vi kunna garantera att det är inte så fasligt med det röda som det ser ut.

"Phoenix" är namnet på en liten nykterhetstidning, som börjat utgifvas härstädes. Tidningen, som redigeras af hr Richardt, utmärker sig för i sitt slag omvexlande och lättläst innehåll och kostar till årets slut kr. 1,50.

Två organ för en rörelse som endast räknar några hundra medlemmar på platsen och dertill har ett så begränsadt program som helykterhet och rusdrycksförbud ger oss ösökt anledning att tänka på sagan: "Två kattor och en mus", ty liksom här är och förblir visst sämjan klen.

De arbetslöses förening tyckes komma att smältas bort af vårsolen. Orsaken torde dock icke få sökas deri, att arbetstillgången blifvit rikligare än förut utan fastmer i aftagande intresse för föreningen. Mötet i tisdags var enligt "G. A. B." besökt af endast 80 personer.

Vid mötet föredrogs bland annat en inbjudan från goodtemplarlogen "Konung David" till ett möte om lördag afton, der det blefve tillfälle för medlemmarne att utan afgift inträda i orden. Man uttalade sin tacksamhet för den vänliga inbjudningen samt beslöt att mangrant infinna sig å mötet.

Understödsutdelningen till medlemmarne har nu alldeles upphört; troligen därför, att det icke finns något mer att utdela.

Från Sjömanshemmet meddelas bland annat såsom förklaring å hvad som förekom i förra numret. "Insändaren tror icke att Gädde haft sin hand med i den simpla skrivelsen utan är nästan öfvertygad att den härledt sig från Sjömanshemmet direkt, men från våningen iunder till styrbords i porten eller så omkring. — — Vidare vill jag påpeka att om det skulle vara frågan om att Göranssons käpp måste komma i farten, skulle en viss portvakt, som fuskar i hans geschäft, hafva den lämpligaste ryggtafan. Nog är det sannt att Göransson har för sed att taga emot drickespengar för att han skaffar oss platser, men han tager numera hvad han får, då deremot den åsyftade portvakten tagit sig för att preja oss på pengar. Slutligen vill jag hafva sagdt att ordningen på hemmet är så klen att det ofta händer, icke blott på manskapsafdelningen, ty der föses folket i regeln såsom slagtboskap, utan till och med på befälsafdelningen, att man, då man kommer hem för att lägga sig på aftonen, finner sin säng upptagen af någon nykommen kamrat.

Det beror på att vederbörande icke ordentligt anteckna, hvilka kojor som äro lediga eller upptagna. Detta förhållande tror jag icke hr Gädde har reda på, hvarför jag ansett det vara på tiden att låta honom få veta. Mera skall komma. — — —

Hvad är då Göransson? Handelstidningen tar i sitt lördagsnummer — mot kontant betalning — hedern af alla som skaffa platser åt sjöfolk; med undantag af en "kapten" G Schmidt, som måtte vara så der måttligt tillförlitlig efter som det kan anses nödigt upplysa en tviflande värld om motsatsen. I denna vår uppfattning styrkas vi ytterligare derigenom att denne sig sjelf rekommenderande "kapten" icke tyckes vara nogräknad hvad medlen beträffa, då det gäller att få aflopp för konkurrensafunden.

Eldareföreningen hade ett talrikt besökt möte i torsdags afton. Från styrelsen meddelades att omkring 200 eldare och sjömän gå utan plats för närvarande i Göteborg. En del fartyg komma hit — för att lägga upp — och det är vår. Således snygga utsigter för sommaren.

Från en snuskig rakstuga föreligger oss nu det i föregående n:o omnämnda meddelandet. Som det saknar allt polemiskt värde, vilja vi blott citera några exempel på snyggare bevisföring. Se här: — — "ty ni måste troligtvis ej vara absolut nykter, efter hvad eder uppsats utvisar, angående de dumma scabrösa yttranden som likt tokiga spökerier har fastnat i eder hjerna troligtvis delerium tremens (fyllerisjuka) kända handa rubbad till förståndet, i så fall kostar det bara 2 öre öfver Hisingsbron för vidare befordran till Hökällan — — "Vidare heter det: — — gå nu ej och inbillä eder att jag är innehafvare af den mäst snuskiga rakstuga för då får ni åter en fix idé och det är värre än gallsjuka för hvilken ni är besigtigad — — " Vidare säger insändaren att vi frågat: — — "hvad medborgare med smutsskofvor i ansigtet har med saken att skaffa" samt svarar: "dylika frågor besvaras ej!" — Mätte vara rädd om sina — Slutligen på femte skrifsidan säger insändaren: — — och hvad smittosamma sjukdomar beträffa så kan hända att ni är behäftad med sådan sjukdom och gifver skulden på våra 100 gånger begagnade verktyg — — "och så vidare, en sida till.

Käre Figaro, kasta tvålkoppen i slaskhinken och spring till Hisingen själf, så kan ni vara säker att den snuskiga rakstugan blir stängd och de öfriga, som så behöfva, uppsnyggade.

Ruskiga förhållanden vid straffanstalten Nya Warfvet. Derifrån meddelades för kort tid sedan till oss, att en sergeant vid bevakningen blifvit tillsagd att inlämna sin afskedsansökan, emedan han stått i brottsligt förhållande till manliga fångar. Som saken var af särdeles ruskig beskaffenhet, ville vi invänta dess anmälan för rättslig myndighet, men då sådan uteblef, sände vi ett ombud ditut för att taga reda på eländet och erforo då, att sergeanten P, som är gift, under ca tolf års tid haft umgänge med yngre manliga fångar. Han hade ständigt som offer utsett sådana fångar som saknat medborgerligt förtroende, för att derigenom bli fri från lagliga vittnen. Helt nyligen hände sig att två fångar kommo i osämja med hvarandra; då säger den ene: "det är icke sagdt du skall få göra hvad rackartyg du vill. fastän du är sergeantens *fästmö!*" Derigenom blef förhållandet afslöjadt och sergeanten blef genast satt ur tjänstgöring.

Nu har han fått sitt "begärda" afsked och ämnar öppna en kaféerörelse eller matservering på Kungsgatan. Någon rättslig undersökning lär inte kunna komma till stånd, emedan vittnena sakna medborgerligt förtro-

ende. Det förvånar oss på det högsta, att dylikt kunnat fortgå en sådan lång tid, men det torde bero på att ordningen på Nya Warfvet i sin helhet icke är sådan den borde vara. Vi ha skäl att återkomma härom vid tillfälle.

Om Göteborgs spårvägar komma vi några n:r att orda. Början göres helt kort i dag. Men vi hafva nu samlat materiel och det med ganska ansträngande arbete, ty att få någonting direkt från spårvägspersonalen sedan de pietistiska tröknarne Dickson och Leffer näslat sig in bland dem, är icke så lätt. Och att vända sig till kontoret vore att söka lögnaktiga uppgifter. Vi komma denna gång icke att gråla på bolaget derför att det är engelskt eller på våra stadsfullmäktige, att de icke kunna sjelfva taga hand om all gatukommunikation inom staden eller på polismästaren för det han var en falsk ledare af den senaste spårvägstrejken. Nej, vi skola orda om spårvägspersonalens rättigheter och skyldigheter mot det vinsttagande bolag de arbeta för och dess skyldighet mot allmänheten samt genom exempel och siffror visa huru de behandlas. En behandling som liknar den hvarmed en hund dresseras d. v. s. med socker och rotting, figurligt taladt, tarfvar en genomgående granskning. En del andra småsaker till oegentligheter icke att förtiga.

Något afvikande från utstakade program börja vi, af vissa skäl, i dag att påpeka hurusom i spårvagnarne af trafikanter kvarglömda effekter tillvaratagas. Då vagnen stannar visiteras den af tjänstgörande konduktör och finner han kvarglömdt t. ex. ett paraply, ett paket, en börs eller dylikt, bär han enligt order genast sakerna till kontoret. Han har sålunda gjort sin skyldighet. Kontoret lemna icke till polisen uppgift om tillvaratagna effekter eller annonserar dem i stadens tidningar. Kommer man ihåg att man glömt något i en vagn och minnes vagnens n:r, blir man, då man frågar konduktören, visad till kontoret och återfår i så fall det glömda. Men eljest sällan. En gång om året göres auktion å glömda effekter, men till dess ha de värdefullare försvunnit. Vid ett tillfälle fann en konduktör en flätad nickelbörs, innehållande en del pengar, som genast inlemnades på kontoret. Ingen efterfrågan hördes af, men vid auktion var börsen försvunnen. Inte kan allmänheten vara nöjd med dylikt rofferi.

I nästa n:r skola vi tala om "banden" på spårvägspersonalens rock och armen, dess betydelse och värde m. m.

Nygis.

Teater och Nöjen.

Direktör hr August Lindberg kommer nu "tack vare hr Brinckmans tillmötesgående" att fortfarande behålla våra teatrar en tid.

Å stora teatern gifves om lördag "Vermländingarne," (barnföreställning) och om söndag "Faust".

Å Mindre gifves om söndag "Ett odjur till måg". Se närmare annonsen sista sidan.

Å Varieté du Boulevard fortfar buktalaren hr C. Nobel att hvarje afton draga skaror af beundrare.

Panorama International förevisar i sitt nya *panoptikon* den i listiden gouterade damtjusande varietésångaren Sigge Wulff.

Coquelin med sällskap, som ankommer till Stockholm den 17 april, lär hafva förhyrt härvarande Stora teater för några föreställningar de sista dagarne af samma månad. Bland det verdensberömda skådespelarsällskapet finna vi äfven en gammal bekant — fru Ellen Hartman.

HAGA-FLICKAN

GÖTEBORGS-ROMAN
AF — R — M — N

8)

(Forts. från N:o 7.)

Redan före klockan tio blef jag ilandsatt vid Pustervik och jag ilade som en vanvetting till den bönning, der jag varit så lycklig . . . — — — —

Snart stod jag vid porten till min bostad . . . Der möttes jag af en madam som blef mycket förvånad öfver att se mig . . . hon trodde jag hade rymt och ville hindra mig att gå upp . . . men jag hörde inte hvad hon sade . . . i tre steg tog jag trappan och andfådd stod jag med klappande hjerta utanför dörren till min helgedom . . . jag vågade i glädjen knappast knacka på . . .

Jag talade för mig sjelf så här: "när jag öppnar dörren, skall min hustru kasta sig i mina armar . . . O, min Gud, hvilken omfamning . . . en kyss af min innerligt älskade hustru skall utplåna alla kval och minner af det förflutna . . . och mitt lilla barn . . . hvilken glädje" . . .

Jag vred på dörrlåset och med utropet Anna, Anna, störtade jag in . . . men . . . — — — —

O, min Gud, hvilken syn! . . .

Min hustru låg utsträckt i en halmbädd på golfvet kämpande med döden . . . hvarenda möbel, så när som vaggan, hade af utmätningmännen och exekutionsbetjenterna tagits i beslag och bortförts för att säljas till betäckande af skuld, som min stackars hustru nödgats sätta sig i den senaste tiden . . .

Hon vände sina matta ögon mot mig och hennes bleka kinder färgades för ett ögonblick af en svag rodnad . . . Hon tycktes vilja springa upp för att kasta sig i mina armar, men hon förmådde det icke . . . hon kunde endast helt obetydligt resa sig och stödjande sig på den venstra armbågen räckte hon mig sin högra hand, då jag kastade mig på knä vid halmbädden för att mottaga den . . .

Jag böjde mig ned och tryckte en varm kyss på hennes tunna, bleka läppar . . .

— Gud ske lof — sade hon med matt och darande stämma, du kom ändå . . . Jag har bedt till himmelen att få se dig innan jag dör . . . och himmelen har bönhört mig . . . Jag får nu öfverlemnas åt dig vårt lilla barn . . . Jag kramade den kalla benigna handen med en vansinnigt älskande makes värme mellan mina händer och utropade med förtviflans hopp:

Anna! min älskade Anna, du får inte dö ifrån mig! . . . du måste lefva! . . .

Men hon förmådde icke svara, hon föll långsamt tillbaka på bädden . . . hon slöt ögonen . . . men då och då slog hon upp dem igen och jag läste i dem en innerlighet, en tillgifvenhet som är omöjlig att glömma.

Den senaste tiden hade den kära varelsen befunnit sig i ett tillstånd af tilltagande svaghet . . . Hon hade icke i sitt sista bref velat underrätta mig derom . . . och förrästen, hvartill hade det gagnat? . . . Det hade förvärrat mitt lidande att veta henne vara döende, då ju i alla fall fängelsets murar hindrat oss att återse hvarandra . . . Det var ju den oväntade eftergiften på återstoden af mitt straff, som förunnat mig förmånen att återse henne i lifvet . . .

Men det blef min sista lifsglädje, ty redan följande dag utandades hon sin sista suck i mina armar med sina trofasta ögon fästade vid mina.

KAP. VI.

Ett olyckligt slut på festen.

— Jag stod numera ensam i världen med mitt lilla barn, — fortsatte Calle Johnsson sin sorgliga berättelse — min Anna, som knappt var två år gammal . . . för hennes skull . . . endast för henne vill jag lefva och hade icke hon varit, den lilla oskyldiga varelsen, skulle jag snart hafva befriat mig från en tillvaro, som endast kunde blifva mig en odräglig börda . . . Då jag som en enstöring gick hem från kyrkogården efter att hafva följt min hustrus kvarlevor dit, föll genast öfver mig den tanken att i Mölndalsåns gytjiga vatten begrava och gömma min eländiga jordiska tillvaro, men . . .

Bilden af mitt lilla barn, min saliga hustrus trogna afbild, sväfvade framför mig i tankarne . . . och åt henne har jag egnat mitt återstående lif, för henne har jag försakat allt hvad lifvet har att bjuda af förströelser efter dagens tunga arbete . . . Har någon hört mig sjunga eller sett mig skratta? . . . Ha ni icke flera gånger förbrått mig för min trumpenhet, som ni kallade det, utan att veta orsaken, . . . men jag visste att ensamheten var för mig en oundgänglig nödvändighet, ett af mina lifsvilkor . . .

Hederligt och oförvitligt ville jag lefva, ty jag trodde att jag derigenom skulle verkligen kunna försona mitt ofrivilliga brott . . . Jag trodde jag skulle kunna dölja för er den outplånliga fläcken på min pannan och derigenom befria mig från edert förakt . . . men jag bedrog mig . . .

Hvad ett ögonblick brutit, skall icke ett helt lif kunna försona . . . Derfor vill brottslingen vända sig bort från sina hederliga och lyckliga kamrater och de skola med afsky spotta efter honom . . . De skola med blygselns rodnad minnas att de ännu denna morgon med sina händer vidrört hans . . . Det är rätt! . . . Det är straffet för mitt brott! . . .

Nu frågen I eder måhända, hvarför jag berättat min sorgliga historia vidlyftigare än jag behöft, men jag ville inte låta eder tro, att eder hittillsvarande kamrat var en simpel, usel *lönnmördare*, som med öfverlagdt mod dödat en medmänniska för snöd vinnings skull . . .

Jag har dock sudlat mina händer i blod . . . det är sant . . . men jag skulle ändock velat gifva mitt lif för att hafva kunnat rädda mitt offer! . . .

Kamrater! jag skall lemna er, men med förtviflan i mitt hjerta, sedan det sista hopp som uppehöll mig har tillintetgjorts . . .

Jag säger eder härmed mitt farväl, ty redan i morgon lämnar jag Göteborg, medtagande min oskyldiga dotter, föraktad hon liksom jag, för det brott fadern föröfvade staxt efter det hon kommit till världen. Långt härifrån skall jag söka vår bergning . . . men hvar? Ödet, slumpen, skall leda oss . . . Jag vill öfverlåta våra öden i den mäktige, den rättvise Gudens beskydd och gifve himmelen, att olyckan, som så grymt förföljt mig, härefter vill lemna min väg och i såfall skall min lilla Anna icke sakna bröd . . . Mina händers arbete skall nog bringa oss det nödortfästaste för vårt uppehälle . . . Armod, försakelse, sorg, låfva dödat modern i mina armar . . . Skulle jag nu på samma sätt se mitt barn lida och dö . . . då, ja då, vore jag färdig att tvifla på den gode Gudens tillvaro . . . — — — —

Calle Johnsson grep med båda sina händer sitt bröst, som om han känt en grufsig smärta af ett sting i hjertat.

— Min Gud — hväste han med halfkväfd röst —

monniskorna hade intet förbarmande med mig . . .
Var du barmhertig och . . . och . . . be . . . beskydda far och . . . do . . . dotter! . . .

Han vände sig mot kamraterna, vridande sin ötkropp af smärta under det dessa å sin sida stumma betraktade honom med förvåning och medlidande.

— Farväl för . . . för alltid stammade han —
Ah! Ni ha gjort mig mycket ondt! . . .

Han vände sig mot dörren för att gå.

Mäster Boström gjorde en rörelse för att söka hindra honom, men Calle Johansson, som de sista minuterna af sitt anförande endast kunnat uppehålla sin kropp genom en slags nervös öfverretning, började vackla och störtade mot golvet, utstötande dofva suckar och slog som en vausinnig omkring sig med armarne.

Han förlorade medvetandet.

— Stackars Johansson! — utropade herr Boström.

Göteborgs arbetare voro den tiden mera än nu känsliga för sina kamraters olycka. Den så kallade kamratandan eller "enigheten," hade icke hunnit fullständigt bortkrympas eller förvandlas till det nu ofta gängse lissmande kryperiet för förmän och principaler.

Sälunda hade de, då de först erforo att Johansson varit dömd för ett nesligt brott, utan att afvakta mästarens mening, ja, till och med utan att taga hänsyn till hans senare utalade mening för att häfda yrkets oförvitliga rykte, fast beslutat göra sig kvitt en sådan person, men nu sedan han förklarar sig genom att helt och hållet upprulla för dem sin sorgliga lefnadsbeskrifning, voro de alla af den meningen, att han var oskyldigt olycklig samt kände ett solidariskt deltagande och medlidande med honom.

Först och främst gjorde de allt som göras kunde för att återkalla honom till sans. En försökte med kallt vatten, en annan slog honom i händerna, en tredje höll ättika för den afsvimmades näsa och så vidare. Hvar och en hade till hands ett så kalladt osvikligt husmedel, men Hagatlickans tader förblef fortfarande i vanmakt.

Med en ton af liflig oro sade mäster Boström:

— Mina vänner: . . . det är måhända värre än vi tro . . . jag är rädd för att detta är hjärtslag . . .

— Kanhända det — sade några af arbetarne.

Det är klokast att få hit en läkare — fortsatte Boström.

— Jag springer genast efter en ropade Wilden, som under hela Johanssons berättelse stått bakom kamraterna och gråtit.

— Onödigt! — försäkrade herr Boström — jag är personligen bekant med doktor Franck på Korsgatan och skyndar sjelf att hemta honom.

Herr Boström, den praktige principalen, lät genast handling följa orden och man hörde snart hans skyndsamt försvinnande steg utför trappan.

— Stackars Johansson — sade en af arbetarne — inte kunde jag tro att han varit så olycklig.

— För min del — intygade en annan — har jag under ett par års tid läst alla romanerna i "Lördagsqvällen" men ingen har deri genomgått så många lidanden som Johansson . . .

— Och förrästen är han en i grund och botten renhårig kamrat . . .

— Ja, fan i det snuset, är han inte det . . . att han var ofrivilligt skald till Nicklas Nilssons död var mera en olyckshändelse . . . så inte anser jag honom som någon brottsling . . .

— Nej, med rätta var det ju Nilsson, som var den brottslige . . . det var ju han som så godt som trang Johansson att gå med på Rutan . . . och det var han som i smyg spetsade tutingen . . . och . . .

— Ja, det säger jag, att fastän han suttit på Nya Warfvet, skänker jag honom min högaktning . . .

— Ta me fan, gör inte jag det med! . . .

— Det göra vi alla!

— Och vi behålla honom kvar som en präktig kamrat, den vi älska och högakta! . . .

— Och ber honom glömma hvad som passerat i dag!

— Vet ni gubbar, om han nu kunde höra oss, vore vår försoning det bästa läkemedlet . . . ty af sorg är han sjuk och endast glädjen kan göra honom frisk igen . . .

— Nej, hör ni pojkar . . . nu har jag det — sade den halfdruckne verkgesällen — jag skall uppväcka honom från de döda . . . jag har fått en idé som . . . som . . . som ni inte sett maken till . . .

— Nå hvad tänker Olsson göra då?

— Olsson tänker väl inte göra honom något illa? . . . Nej bevars! Du, Persson flyttar fram det lilla bordet der och du, Rönkvist hjälper mig ta och lyfta upp Johansson på bordet . . . så der ja . . .

Förberedelsen till Olssons experiment var verkställd och Johansson låg längs öfver ett serveringsbord med halfva kroppen på bordet och benen hängande nedåt golvet.

Derefter tog Olsson en konjakskaraffin, öppnade med ena handen den sanslöses dödsbleka läppar och hælde med den andra in i hans strupe en god del af karaffinens innehåll.

Konjakken hade på Johansson en verkan lik den läkarne på operationsbordet åstadkomma nu för tiden medels elektricitetsmaskinen.

En häftig, våldsamt attack skakade den sjukens kropp och en skarp rodnad färgade hans ansigte. Han slog upp sina ögon och rullade med dem på ett onaturligt sätt. Ett djuriskt vrålände framprässades ur hans bröst.

Kamraterna, som nylikt skockat sig omkring experimentplatsen, drogo sig förfärad tillbaka, och den uppfinningsrike verkmästaren ref sig bakom örat mumlande:

— Lif fick jag i honom . . . men fan i mig, tror jag, att jag ändå burit mig dumt åt!

Johansson liknade, der han låg, fullständigt en deliriums-patient. Hans lemmar darrade, hans läppar voro hopdragna, tänderna skallrade mot hvarandra och ögonen hade ett frånvarande vildt uttryck. Men så småningom märkte man, att alkoholens verkan började tagga en annan vändning. Snart behärskade konjaksruset hela hans kropp och omtöknade hans hjerna med en förstörelsebringande galenskap, som stälde honom på ett vilddjurs nivå. Ur hans ögon strålade ett blodrött sken, som påminde om ögonen på en rasande tigerhona, hvars ungar blifvit henne frånöfvade.

Plötsligt reste han sig upp från bordet.

Skärande sina tänder och hotande med knytnävarne, röt han:

— Ah! . . . några stackare ären I då! Ni ha förolämpat mig! . . . Ni ha uttalat min dödsdom och dödat mitt barn! . . . Ah! men den rasande hunden dödas icke utan att hämnas! . . . han skall bita kring sig under döds kampen! . . . den föraktade reser sig . . . och . . . ned med bödlarne! . . .

Nu störtade han sig mot kamraterna hvilka dock insågo att det var klokast att retirera för att icke ut-sätta sig tör den olyckliges raseri.

Men han följde efter dem, tjutande och svängande med armarne. De deremot togo sin reträtt in i det rum der det Wigilanderska sällskapet i alls köns ro granskat hvad huset förmådde. Deras mening var att stänga dörren om sig tills möjligen den olyckliges raseri lagt sig, men verkmästaren var icke tillräckligt lätt på foten utan snafvade och föll mot tröskeln.

Forts.

Jönköpingsbref.

Från Munksjö pappersbruk skrivs: "Det är ungefär ett år sedan den mäktige egaren af detta "verldsberömda" etablissement, O. Ljungqvist, trädde tillbaka och lät bruket öfvertagas af ett aktiebolag, hvori dock han sjelf ingick som störste intressent. Hans då öfverfyllda kassakista visar nogsam att fabrikation af "papp i långa banor" är en bra affär, något som äfven framgår deraf, att det nybildade bolagets nettovinst under första verksamhetsåret belöper sig till 88,235 kronor — frukten af 400 arbetares svettiga släp! — I glädjen öfver detta lysande resultat gaf hr Ljungqvist i tisdags kalas för stadens storgubbar och brukets herrepersonal med damer. Och der gick festligt tillväga, så att både herrar och damer voro synnerligen "lifvade" när de på eftermiddagen kryssade till sina resp. hem. Hr Ljungqvist skåtalade för ett godt förhållande mellan arbetsgivare och arbetare, för hvilket ingenjör Müntzing å arbetarnes vägnar tackade, m. m. Ty dessa sistnämde hafva gunås också fått en släng af sin f. d. principals frikostiga släf, ehuru kalaset gick deras näsa förbi. Då pappersbruket "ställdes på aktier" fingo nemligen arbetarne gratis bli delägare deri med 30 aktier å 1,000 kr.; häraf blifvande profit delas dem emellan. Första vinstutdelningen skedde i lördags åtta dagar med 2,400 kr. D. v. s. det var hufvudsakligen de *högst* aflönade som fingo med af vinsten; de, som ha *lägst* lön och utföra släparbetet blefvo utan. — Vore det inte bättre om *alla* arbetarne i stället för gratifikation, medaljer och fester etc. erhöilo en någorlunda rimlig aflöning? Jo! men det aktar man sig för, ty då blefve inte profiten så stor för hrr aktieegare. — Ett föga behagligt nachspiel följde emellertid på det animerade Munksjökalaset i och med eldsvådan som timade derstädes natten till i fredags. Och om än förlusten blef ringa, enär verkstad och maskiner voro högt försäkrade, så utgör kanske händelsen ändå en ödets varning för vederbörande. Karaktäristiskt var i alla fall att se, huru vid brandkårens släckningsarbete bruksherrarne fjantade omkring, kommenderande och svärjande, liksom i hvardagslag bland arbetarne.

O. B.

Snuskiga verkstäder, trånga och ohelsosamma för arbetarne, finnes det godt om i vår goda stad. Detta gäller i allmänhet och inom alla yrken. Men jag har specielt fått hum om vissa skomakaremästare, som hålla sina verkstäder sådana, att de i sanitärt hänseende utgöra en verklig lifsfara för de stackare, som vid träget arbete nära nog oafbrutet skola vistas der "är ut och är in." Ofta äro dessa s. k. verkstäder placerade i bristfälliga trärucklen på de ruskigaste bakgårdar, och då härtill kommer, att ventilation och rengöring hör till sällsyntheterna, liksom eldning vintertiden, så inses nog verkstadsarbetarnes "ljufva lott". Det vore önskvärdt, att vederb. yrkesinspektör eller sundhetspolis företoge en genomgående razzia i dessa ruskiga tortyrinrättningar. Ty ändring måste ske snarast, i motsatt fall skall jag ej tveka att vid namn pricka de skyldige. Att arbetarne sjelfva genom organisation göra slag i saken, synes numera otänkbart.

Från en anonym stackare har jag haft äran bekomma följande pekoral, hvilket jag för kuriositetens skull in extenso återgifver:

"Till Argus.

Händelsevis fick jag tag i ett nr af tidningen Fredagen (sjelf köper jag ej sådana smutsblad) men fick genast under rubrik Jönköpingsbref se edert välkända signalement(?) Fy tusan Argus att ni kan vara så dum och komma med sådana lögnhistorier som om advokaten Panc och Sixten P, men det är er likt och fast det finurliga namnet förstas nog hvem menas med "Panc"; men akta er för honom och Sixten och pass för "Killes" tassar, de äro ett strå *hvassare* än red. Pucks. När ni kommer i finkan eller polisförhör är ni så lagom morsk, jag vet nog hvar ni tar era lögnhistorier (om garfvare Agrell) men gör inte om det, tänk på Skillingaryd, der har ni vänner! Gå inte ut för sent på kvällarne, dertill råder er en

Vän."

Till denna dräpliga skrifvelse äro alla kommentarier öfverflödiga. Då okunnighet och oförskämndhet så gå hand i hand, kan man endast skratta åt alltsammans. Emellertid har kommissarie Blanc — om nu ins., såsom jag har skäl förmoda, räknar sig till hans "vänner mellan skål och vägg" — all anledning att bedja: gud bevara mig för *sådana* vänner!

Argus.

FLYGELZITTRAN

det bästa, mest lättlärdade husinstrument. Pris 25, 45, 65 och 110 kr.

I samma betalning ingår noter och full undervisning.

Kan läras af hvem som helst inom några få timmar! De, som tvifla härpå, kunna få taga proflektioner gratis.

Intyg finnes från köpare. Vacker, mjuk, behaglig klang! Finner allt större spridning och erkännande här i staden. Säljes äfven på afbetalning. Rabatt lämnas på flera stycken tagas.

Närmare upplysningar lämnas och beställningar emottagas å verkstaden i "Tabor" Vester gatan 2, Annedal (ingång genom herr Esséns cigarrbutik).

John Bertels, uppfinnare och ende fabrikanth af flygelzitrö. 15

C. H. STRÖM & Co.

Torggatan 24. — 24 Torggatan.

Priser å Färdiga Kläder:

Helkostymer från 25 till 80 Kr. Öfverrockar från 18 till 70 Kr

Byxor från 6 till 25 Kr. Västar från 4 till 10 Kr.

Hattar, Skjortor, Kragar och Manschetter m. m., stort urval.

Skrädderirörelse.

Rock, Byxor, Väst och Öfverrock kunna erhållas, efter order, färdiga inom 14 timmar

Obs.! Reela varor och fullt ärlig behandling tillförsäkras. Garanti för välgjordt skrädderiarbete

24

Notarien B. Walhgrens Advokatbyrå

Magasinsgatan 13, Statstelefon 651,
ombesörjer och utför allehanda juridiska uppdrag mot billigt arvode. (40)

John Edlunds

Kafé & Sockerbageri,

7 Storgatan 7,

rekommenderas. (39)

Johan Larsson's

Skoaffär.

Korsgatan N:o 2.

Rekommenderas. [28]

Frans Thorsson's

Mjöl, & Specerihandel

6 Handtverkaregatan 6.

Rekommenderas för sina goda varor och billiga priser.

34

Kommissionsbyrå för Sjöfarande

Förmånliga platser finnes för sjöstarka och endast väl rekommenderade Restauratörer, Restauratriser, Kokerskor och alla sorters sjöfolk både för Ång- och segelfartyg. Äfvenså städerskor för Hotell & Badorter. OBS. Göteborgs enda Kommissionsbyrå för sjöfarande. Magasinskvartret 4 B. J. E. Ryberg. 32

LARSSONS HATTFABRIK,

Kungsgatan 21, Göteborg.

Rekommenderar sitt välsorterade lager af såväl finaste som ordinära Hattar & Mössor till fabrikspriser.

Statens Telefon 97.

(37)

Stora Teatern.
Lördagen den 2 April kl. 6 e. m.
Vermländingarne.
(Barnföreställning.)
Söndagen den 3 April kl. 1/2 8 e. m.
Operan Faust.

Mindre Teatern.
Söndagen den 3 April kl. 1/2 8 e. m.
Lustspelet Ett odjur till måg.

Varieté du Boulevard.
Hvarje afton **Konsert- och Varietéföreställning** kl. 1/2 8—11 af Direktör S. Levys **Oktett-Orkester** samt Fröken Tilly Pontus, Chansonettsångerska, och Fröken Clara Netzler, nationalsångerska, Herr Albert Casselli, Gymnast, Herr Oliver Zetterholm, Komiker och Damimitatör. Uppträdande af **Skandinaviens Premier-Ventriloquist, Löjtnant C. Nobel** med sitt mekaniska elektriska panoptikon.
Entrée: Hvardagar Läktaren 75 öre, Salongen 50 öre.
Sön- och Helgdagar Läktaren 75 öre, Salongen 75 öre. 30

Panorama International
Sigge Wulff,
den
af damerna
så mycket omtyckte
hädgångne
Stockholms gunstling,
störste svenske varietésångaren,
förelisas
från och med Torsdagen den 31 Mars
i det nyetablerade
Panoptikon
i Panorama International
Norra Hamngatan 38.
Entré för äldre är 50 öre
barn " 25 "
för Panoptikon och Panoramat.
Enskildt för Panoptikon: äldre 25 öre.
(44) barn 10 "

Opera-Källaren.
Table d'hôte
serveras från kl. 1 till kl. 5. e. m.
Smörgåsbord, 2 rätter mat med öl
Pris En krona.
OBS. Soupserveringen fortgår efter representationens slut. 29

O. A. Göthberg,
Cigarr- & Kortvaruaffär,
4 Bazargatan 4,
rekommenderas. (45)

Yhnells Konditori och
Café
rekommenderas.
14 Husargatan 14. (43)

Carl Johansson
Kungstorget 2 (Alliance)

Snöriff, Spetsar
Kräs, Morgonskor
Barnskodon, Parasoller
Hattar, Skjortor, Veck
Kragar, Manschetter
Rosetter, Strumpor
Gardintyger
Bomulls- & Regarnstygor
Sammet, Vadmål
Krafttyg, Lakansväv
Domestik, Möbelyger
Träcksisar, Borddukar
Servietter, Handduksväv
Mattgångar
Vax-Bordmattor
Vaxduk i meter, alla slag
Natt- & Kappsåtar
Bärremmar, Väskor
Borstar, Juteväv
Tapeter, Rullgardiner
Cornischer & Jaluster.

Carl Johansson
Kungstorget 2
(samma hus som Sparbanken). (36)

A. SELANDER & SÖNER.
Göteborgs största, bäst sorterade och billigaste
Möbellager.
Lager: Köpmansgatan 40. Fabrik å Gårda. (46)

A. ABRAHAMSON.
Lager af in- och utländska
Cigarrer, Cigaretter, Snus och Tobak.
Tidningsaffär och Kortvaruhandel.
Cigaretter och Tobak af egen tillverkning.
Allm. Telefon 333 22 Torggatan 22, GÖTEBORG. (47)

HERM. SÄFBLAD'S
Charkuteri,
Kött- & Fläskaffär
rekommenderas.
Haga Nygata n:o 20. 31

Till Sveriges billigaste priser försäljas Glas- och Porslinsvaror, Lampor, Lyktor samt

Adolf Andersson.

14 Ekelundsgatan 14

Bosättningsartiklar, såsom Fotogén-kök, Nyssilversartiklar, Knifvar & Gafflar, Brickor, Brödkorgar samt alla slags Kok-kärl m. m.
Goda Väckareur, fr. 3,45, Lampglas, alla storlekar fr. 7 öre. Äfven utföres målning med äkta inbränning & Gratulationskort och alla slags Porslinskärl till Förlofningar och Bröllop, Födelse- och Namnsdagar, med namn, dato och årtal äfven & dörrskyltar m. m.

Ekelundsgatan 14,
Adolf Andersson. 33

EMIL NILSSONS
Skrädderi-Etablissement,
1 Kungsportsplatsen 1.
Nyinkommet lager af moderna kostym-, paletå- och byxtyger för vårsäsongen.
1 Kungsportsplatsen 1,
EMIL NILSSON. (36)

Obs. Carl M. Olsons Atelier
Masthuggstorget.
Utföres 1:sta klass Fotografier.
Allm. Telefon N:o 57. Obs. adressen. (27)

Göteborgs Eldareförening
sammankallas till möte torsdagen den 7 April kl. 7 e. m. i lokalen Bergsgatan 24. Inskrifning af nya medlemmar.
(38) *Ordföranden.*

Café 5kan
med Spisningslokal
flyttades den 1:a April till Sillgatan 25.
(41) Vördsamt B. B. Stolpe.

H. C. Ottesens
Cigarr-, Kortvaru- & Tidskriftsaffär
7 Husargatan 7.
Inbindning af Böcker, solidt och billigt.
Visit- och Adresskort
utföres fort från 50 öre till högre priser. (42)

Kopparslagare
J. A. ANDERSSON,
3 Kyrkogatan 3,
rekommenderas. (48)

Carl Johansson & Söner

uppköper och försäljer begagnade bättre herrkläder.
Frackbestymer till utnyttning.
Allm. Telefon 191.
Torggatan 12. 25

